

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **N.** so sídlom v H. zastúpenej JUDr. Petrom Nízky, advokátom so sídlom v Humennom, Nám. Slobody 2, proti žalovanému **Ing. J. O.**, bývajúcemu v M. o **neúčinnosť právneho úkonu**, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 10 C 141/2010, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 23. marca 2012 sp. zn. 5 Co 382/2011, takto

r o z h o d o l:

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Michalovce uznesením zo 4. októbra 2011 č. k. 10 C 141/2010 – 49 konanie pre späťvzatie návrhu podľa § 96 ods. 1 O. s. p. zastavil a uložil žalobkyňi povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania v sume 906,12 Eur na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Mikuláša Pavlíka do troch dní od právoplatnosti uznesenia. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 146 ods. 2 O. s. p., keď dospel k záveru, že žalobkyňa procesne zavinila zastavenie konania, preto je povinná nahradiť žalovanému jeho trovy.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 23. Marca 2012, sp. zn. 5 Co 382/2011 odvolanie žalobkyne napadnuté ako vecne správne potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa v tom, že na danú vec bolo treba aplikovať § 146 ods. 2 vetu prvú O. s. p., lebo zavinenie na zastavení konania podľa tohto ustanovenia možno posudzovať len z procesného hľadiska, a nie podľa hmotného práva, kedy by už súd skúmal dôvodnosť nároku vo veci samej. Vylúčil zároveň aplikáciu § 146 ods. 2 vety druhej O. s. p. s odôvodnením, že žalobkyňa nevzala žalobu späť pre správanie žalovaného, ale z dôvodu, že tretí subjekt, ktorý nebol účastníkom konania, pohľadávku žalobkyňi v plnom rozsahu

uhradil. Úspešnému žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo ich vynaloženie nepovažoval za potrebné na účelné bránenie práva.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala dovolanie žalobkyňa. Domáhala sa jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie a rozhodnutie. V dovolaní podrobne opísala skutkový a právny stav veci tak, ako ho uvádzala aj vo svojom odvolaní. Dôvodila, že napadnuté rozhodnutie o trovách konania vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Mala za to, že žalobkyňa zastavenie konania, ani vznik sporu nezavinila. Tvrdila, že si iba uplatňovala svoje právo, keď podala 4. októbra 2010 žalobu o neúčinnosť právneho úkonu. Následne došlo k späťvzatiu tejto žaloby v dôsledku toho, že pohľadávka, na základe ktorej podala predmetnú žalobu, bola uhradená 23. februára 2011, teda až po podaní žaloby. O trovách konania malo byť podľa dovolateľky rozhodnuté tak, že žiaden z účastníkov nemá na ich náhradu právo.

Žalovaný sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom súdov nižších stupňov, podané dovolanie žalobkyne považoval za nedôvodné a žiadal ho preto zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), riadne zastúpená (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie žalobkyne smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania. Proti uzneseniu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom

uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa výslovného znenia § 239 ods. 3 O. s. p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Keďže v prejednávanej veci je dovolaním žalobkyne napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O. s. p. ako rozhodnutia, proti ktorým nie je dovolanie prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobkyne z ustanovenia § 239 O. s. p. vyvodit' nemožno.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania podľa § 237 O. s. p. žalobkyňa nenamietala a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

Z obsahu dovolania možno vyvodit', že žalobkyňa namietala nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené, mali by za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O. s. p., ani z ustanovenia § 237 O. s. p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne podľa § 234b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyňi, ktorá úspech nemala. Najvyšší súd Slovenskej republiky mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože nepodal návrh na ich náhradu (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. októbra 2012

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta